

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE BALANS

Het Congres te Philadelphia is al weer achter den rug en teruggekeerd vragen de deelnemers zich uit den aard der zaak af welke winst deze grootsche demonstratie van huidig tandheelkundig kennen en kunnen heeft opgeleverd. Hoe men daarover ook moge denken, dit ééne staat wel vast — de thuisblijvers hebben zonder eenigen twijfel ongelijk gehad! Want wat men bij voorbaat ook verwacht moge hebben, er is daar ginds zóó veel te zien geweest en zóó veel te overdenken gegeven dat een ieder er velerlei heeft moeten vinden, dat zijn geest versterkt en verfrischt zal hebben, zoowel voor de verdere uitoefening van zijn beroep als voor intercollegiale en internationale verhoudingen. Op een andere plaats in dit nummer zal de lezer bijzonderheden over de Amerikaansche reis kunnen vinden, we willen ons hier bepalen tot eenige algemeene opmerkingen.

Het organiseeren van vijfjaarlijksche internationale Congressen is het voornaamste doel van de in 1900 opgerichte *Fédération Dentaire Internationale* en alleen de rampzalige gebeurtenissen sinds Aug. 1914 hebben gemaakt dat het in 1909 in den Rijksdag te Berlijn gehouden congres het laatste was, voor het zoo juist afgeloopene, omdat in Aug. 1914 te Londen het Congres na 2 dagen geschorst moest worden wegens het uitbreken van den oorlog en ook gedurende die twee dagen de meeste ingeschreven leden der niet Angelsaksische landen niet aanwezig waren.

Zoodat te Philadelphia de eerste goed georganiseerde inter-

ationale tandheekkundige bijeenkomst gehouden werd, sinds 17 jaren.

Op schitterende wijze heeft de tandheekkundige wereld getoond het belang hiervan te beseffen. Niet minder dan 42 landen waren vertegenwoordigd en dat Holland met 20 afgevaardigden, naar het aantal in de landen gevestigde tandartsen gemeten, het grootste percentage vertegenwoordigde, mag hier wel met eenigen trots vermeld worden.

Drie van hen hebben lezingen gehouden, twee anderen — verhinderd aanwezig te zijn — hadden hunne voordrachten ingezonden, zoodat ook wat de wetenschappelijke deelname aangaat ons land zich behoorlijk heeft weten te doen vertegenwoordigen.

Wat ongetwijfeld opviel, ook bij de buitenlanders, was de volkomen afwezigheid van allen en alles uit onze eenige universiteitsstad. Geen enkel lid der tandheekkundige faculteit was tegenwoordig en ook op de tentoonstelling schitterde Utrecht door afwezigheid. Dat die afwezigheid werd opgemerkt, pleit voor Utrecht, het feit zèlf is te betreuren, zoowel voor ons land, als voor onze Universiteit, voor de docenten en naar wij hopen voor de Congressisten.

Dat de betrokken autoriteiten niet hebben begrepen dat er vertegenwoordigers uit Utrecht behóórden te zijn, is één van de vele staaltjes dat de tandheekkunde in ons goede vaderland nog niet de plaats inneemt, die wij allen meenen dat haar van rechtswege toekomt.

Want zal het zonder meer voor ieder duidelijk zijn, dat een bijeenkomst van duizenden zich slecht leent tot het voeren van wetenschappelijke discussies in sectievergaderingen, zooveel te meer kan men profiteeren van de aanwezigheid van zoovele vooraanstaande persoonlijkheden om door gesprekken „en petit comité” waardevolle inlichtingen te krijgen over al die onderwerpen waar men bijzondere belangstelling voor koestert, en met name over alles wat tandheekkundige opleiding en onderwijs aangaat. Wat betreft die sectie vergaderingen kan men zich afvragen of inderdaad van het feit dat vrijwel

alle bekende figuren over de geheele wereld verspreid, bijeen waren voldoende dankbaar gebruik is gemaakt.

En die vraag dient ons inziens ontkennend te moeten worden beantwoord. Het aantal secties (15) was zoo uitgebreid en de verspreiding dientengevolge zoo groot, dat onrust niet te vermijden was, buitendien de gelimiteerde tijd (20 minuten) en de tijd voor discussie (5 minuten per debater) zoo beperkt dat van een grondige behandeling van een bepaald onderwerp bij voorbaat al geen sprake kon zijn.

Het wil ons voorkomen dat het nuttig effect van dusdanige Congressen belangrijk zou kunnen worden verhoogd, wanneer men de *quantiteit* van voordrachten en demonstraties verving door *qualiteit* en bijvoorbeeld een aantal belangrijke strijd-vragen liet inleiden door daartoe bevoegden, om dan de discussies te laten voeren door een aantal personen, waarvan de namen een waarborg zijn, dat de verschillende gezichtspunten voldoende zullen worden belicht.

Wij gelooven dat dan de anderen zich gaarne tot luisteren zouden bepalen en dat men op die wijze een eenvoudiger organisatie en een beter resultaat zou kunnen verwachten. Wellicht dat voor een volgend maal deze gezichtspunten overwogen zullen kunnen worden.

Intusschen „la critique est aisée”. Wie in de gelegenheid was een kijkje achter de schermen te kunnen nemen stond verstomd over de hoeveelheid arbeid door de organisatoren verricht en tevens over de liefde waarmede tijd, moeite en geld werd geofferd in het belang van de goede zaak. En dit is wel een van de voornaamste indrukken die de Europeanen — en niet het minst wij Hollanders — hebben teruggebracht uit dat groote en merkwaardige land, die *liefde* en dat *enthousiasme* voor het beroep en de invloed die daardoor van de leiders uitgaat op de menigte; eigenschappen die wij hebben bewonderd en benijd!

Daarmede ging gepaard een der karakteristieke eigenschappen van het Amerikaansche volk, hun meer dan gewone harte-lijkheid en gastvrijheid, die alles deed om de vreemdelingen te

doen gevoelen hoe verheugd men was zoovele collega's uit andere landen te gast te hebben en hen te kunnen geven het beste wat men te geven had.

Zou men de balans willen opmaken om de winstposten te kunnen verdisconteeren, dan is het belangrijkste wellicht nièt, het gehoorde op de congresvergaderingen, nièt het geziene op de hoogst interessante en uitstekend georganiseerde tentoonstellingen, doch de uitwisseling van gedachten tusschen de leiders der moderne tandheelkunde, de gesloten of hernieuwde internationale vriendschappen, die vruchtbare samenwerking beloven voor de toekomst, en het gevoel dat er hard en zelfopofferend wordt gewerkt in tal van landen om de tandheelkunde voortdurend verder te brengen en er de plaats voor af te dwingen waarop het, op grond en in dienst van het algemeen belang, recht heeft!

N.

DE MEMORIE VAN ANTWOORD

Verschenen is de Memorie van Antwoord op het wetsvoorstel tot herziening van de uitvoering van de Wet van 29 Juni 1925 (Staatsblad 282) en dit Staatsstuk is uit een oogpunt van regeeringsbeleid, voor zoover hier van „beleid” gesproken kan worden te merkwaardig om het niet wat nauwkeuriger te bezien.

De Minister „heeft geenszins bedoeld in de Memorie van Toelichting den indruk te geven, alsof niet ook hij zelf ter uitvoering van de wet van 1925 beslissingen zou hebben genomen, die verder gingen dan de wetgever bedoeld heeft. Had hij echter den eisch van continuïteit in het bestuur niet laten gelden, dan zou, onder vigueur van dezelfde wet, vóór en na 8 Maart, den dag van zijn ambtsaanvaarding, verschillend recht gegolden hebben, wat wel moeilijk verdedigbaar is.”

Wanneer de Minister wist dat hij beslissingen heeft genomen, verder gaande dan de bedoeling van den wetgever, *in strijd met de wet*, dan begrijpen wij niet, waarom dit bij de discussies niet is gebleken en nog minder hoe men continuïteit in het bestuur zoo ver kan drijven, dat daarvoor de wet zelf wijken moet!

Deze bestuursopvatting wordt thans wel ad absurdum gevoerd nu men nog steeds, *tot op het oogenblik dat wij dit schrijven*, aan het Departement bezig is met het verleenen van bevoegdheden, die door de inspecteurs der Volksgezondheid zijn afgewezen en die straks na aanneming van het door

den Minister zelf ingediende wetsontwerp weer zullen moeten worden ingetrokken, *omdat de wet verkeerd is toegepast!*

Begrijpe wie het kan!

Gevraagd om overlegging van de stukken luidt het Antwoord dat in het archief van het Departement thans, op enkele uitzonderingen na, niet meer dan fragmenten van dossiers aanwezig zijn.

Dus de argumenten die het Departement hebben bewogen om in afwijking van de adviezen der Inspecteurs de bevoegdheid te verleenen zijn er niet, er is niets wat licht kan werpen op de zonderlinge wijze waarop Minister en Departement hebben omgesprongen met hunne verantwoordelijkheid voor de toepassing van de Wet.

„Wat de vraag betreft of de gewraakte ministerieele beslissingen al of niet overeenkomstig het advies van den directeur-generaal van de volksgezondheid zijn genomen, moge de ondergeteekende opmerken, dat het hier geldt een zaak van internen aard, waaromtrent hij het antwoord moge schuldig blijven.”

Het feit dat de Kamer om inlichtingen vraagt, het feit dat bijna de geheele pers hetzelfde deed, het helpt alles niets, de groene zeepmuur staat pal; er zijn geen dossiers, de Minister blijft het antwoord schuldig en het Departement gaat rustig door met het onrechtmatig verleenen van bevoegdheid!

Wat betreft de Commissie, wordt gezegd dat naar aanleiding van het voorstel tot vervanging van één van de twee tandtechnici door een medicus de Minister vooralsnog van meening is dat dit niet wenschelijk is.

„Het zal gaan om een oordeel voor het allergrootste deel over technische bekwaamheden, waartoe de Commissie in de gedachte samenstelling wel bevoegd zal zijn. Bovendien zal zij kunnen beschikken over de voorlichting van de inspectie van de volksgezondheid.”

Dat de Commissie voorlichting kan krijgen van wie dan ook, willen wij gaarne gelooven; wat dit te maken heeft met de samenstelling ontgaat ons ten eenenmale, en wat betreft

die zuiver technische bekwaamheden, hoe is dit te rijmen met hetgeen men eenige regels verder kan lezen, „*dat men hen tandheekkundigen moet noemen, nu onbetwistbaar is, dat wat zij zullen mogen doen, is een groot deel van de tandheekkunst?*”

Aangezien tandheekkunde nog steeds is een deel der geneeskunst, is het dan niet wenschelijk ook een vertegenwoordiger der geneeskunde in die Commissie op te nemen, om nog maar te zwijgen van het feit dat men hier dus den tandtechnicus moet laten oordeelen over eigen bekwaamheden, en men moeilijk kan verlangen of verwachten dat hij als beoordeelaar, hoe zeer ook te goeder trouw, boven de materie kan staan?

Wil men een vertegenwoordiger van de groep om het standpunt dezer heeren te kunnen vertolken en de noodige inlichting te kunnen geven, dan is daar ongetwijfeld veel voor te zeggen, waarom echter meer dan één?

Wat ten slotte de titel betreft; nu men eenmaal in dit moeras zit, achten ook wij het gewenscht om den nieuw-bevoegde een titel te geven om nariigheid in de toekomst te vermijden.

Dat het woord *tandheekkundige*, een titel die men in 1913 den tandartsen wilde geven absurd is, behoeft op deze plaats wel niet te worden betoogd.

Ofschoon men den *artstitel* kent, spreekt men van geneeskunde en geneeskundigen, ondanks den *chirurg* van heekkunde en heekkundigen, ondanks den *tandarts*, van tandheekkunde en tandheekkundigen.

Wil men de nieuw bevoegden een titel geven, dan weten wij er slechts één, n.l. de meest logische: *geregistreerd tandtechnicus*. Dit is wat zij zijn, niets meer en niets minder en kan op het publiek dus geen andere uitwerking hebben dan de juiste.

Dat de Minister komt verklaren dat uit een oogpunt van *billijkheid* (sic!) een titel niet voldoet die het woord *tandtechnicus* met een of ander toevoegsel inhoudt, achten wij de fraaiste illustratie van deze technikers tragi-comedie.

Uit een oogpunt van billijkheid wilde men een groep *tand-*

technici in staat stellen hun beroep ongestoord te kunnen uitoefenen, en *steeds meer billijkheid betrachtende* is men thans zoover gekomen „dat zij zullen bevoegd zijn tot de uitoefening van hetgeen volgens de wet van 1876 is een deel van de tandheelkunst” en dat het hoogst onbillijk zou zijn hen te betitelen met het beroep dat voor deze wet het uitgangspunt was van de overwegingen van billijkheid!!

REDACTIE.